

טקס ההתייחדות השנתי 2024 לחללי חיל הקשר והתקשוב

טקס ההתייחדות עם חללי חיל הקשר והתקשוב התקיים ביום רביעי, 19 ביוני 2024, בהשתתפות המשפחות השכולות, קצינים, נגדים, חיילים מהאגף והחיל בשרות סדיר ובמילואים, חברי העמותה ומוזמנים.

הטקס התקיים בראשות ראש אגף התקשוב וההגנה בסב"ר אלוף ערן ניב, קשר"ר תא"ל יוסי כראדי, ונשיא העמותה להנצחת חללי חיל הקשר והתקשוב אלוף (מיל') שלמה ענבר.

נשאו דברים: קשר"ר - תא"ל יוסי כראדי, נשיא העמותה - אלוף (מיל') שלמה ענבר, ראש אגף התקשוב וההגנה בסייבר - אלוף ערן ניב. בשם המשפחות השכולות - תאיר אסראף אחותה השכולה של סמ"ר סיון אסראף ז"ל שנפלה במלחמת יחברות ברז'ל.

נכחו בטקס כ-1000 משתתפים.

לפני הטקס התקיימה קבלת פנים לכל המשתתפים בגן ההנצחה, לאחר מכן ביקרו המשפחות השכולות והמשתתפים בהיכל השמות.

לאורך כל הטקס הוקרנה מצגת של 596 חללי חיל הקשר והתקשוב בתוכם 11 חללי מלחמת יחברות ברז'ל.

בתום הטקס הונחו תשעה זרים למרגלות האנדרטה לחללי החיל.

את הטקס הנחה מר איזי מן.

עוד כיבדו את הטקס בנוכחותם: מפקד לוט"ם, ראש חטיבת הספקטרום וההגנה בסייבר, ראש מנהלת טרנספורמציה דיגיטלית, יו"ר העמותה תא"ל {מיל'} מוטי ברדגן, מנהלת מחוז מרכז באגף משפחות הנצחה ומורשת במשרד הביטחון, יו"ר סניף יד לבנים בקעת אונו, חברת ועד מנהל של ארגון אלמנות ויתומי צה"ל, חבר מועצת מחוז ת"א יפו והמרכז של ארגון נכי צה"ל, חבר מועצת יהודי-מונוסון וראש מערך הנפגעים.

דברי הקשר"ר תא"ל יוסי כראדי

משפחות שכולות יקרות
מפקדי וחיילי חיל הקשר והתקשוב
מכובדי כולם

המדינה היקרה שלנו נמצאת באחת התקופות הקשות והמורכבות מאז הקמתה.

ידעו מייסדי המדינה כבר אז, יודעים גם אנחנו, כי כדי לחיות כאן במדינת ישראל כעם חופשי, נידרש לחיות על חרבנו ולעמוד על המשמר מפני אויבנו השכנים והרחוקים.

מאז 1948 בכל עשור חווינו מלחמה. מלחמות אלו היו שונות בעוצמתן ובזירת הלחימה אך דבר אחד היה זהה לכולן – ניצחון של האויב היה מביא לסופה של מדינת ישראל כמדינת העם היהודי.

בכל פעם מחדש, צופפנו שורות, התאחדנו למול המטרה ויצאנו אל הקרב. ההיסטוריה והמורשת של עמנו, הרוח, יחד עם ההבנה כי אין לנו ברירה אחרת הביאו לכך שגברנו על אויבנו ואנחנו עדיין כאן.

בשבעה באוקטובר, החל ארגון הטרור חמאס בהתקפת פתע כנגד מדינת ישראל בה ביצע מעשי זוועות נוראיים ולא אנושיים. מאותו היום – אנו נמצאים במלחמה.

מלחמה קשה, ארוכה וכואבת אשר חייבת להסתיים רק בדרך אחת – הכרעת אויבנו, החזרת החטופים והעברת מסר ברור לכל מבקשי רעתנו בגזרות השונות – אין לנו ארץ אחרת!

למלחמות יש מחיר. המחיר הכבד תמיד היה בחזית הלחימה ושותף פעיל בהגנה על מדינת ישראל. בדרך, איבדנו חמש מאות תשעים ואחד חללים. טובי בניה ובנותיה של החברה ישראלית. כל אחת ואחד מהם הוא עולם ומלואו. חיים שנגדעו. משפחה שעולמה חרב וחלל, שלא ייסגר לעולם.

במלחמת 'חרבות ברזל' איבדנו אחד עשר בנות ובנים ממשפחת חיל הקשר והתקשוב:

סהר, עידן, יואב, יונתן, משה, רותם, ים, בן סיוון, שי ונועם.

אתם צועדים איתי בכל שעל ושעל, מלווים אותי בהמשך הלחימה ומהווים מצפן להחלטותיי.

כמפקד חיל הקשר והתקשוב חמש מאות תשעים ואחד הנופלים מלווים אותי בכל זמן ובכל מקום. וממשיכים להיות שותפים מלאים במסע להגנת המולדת. כל הנופלים והנופלות, לא חשוב מתי ואיך, הם חלק מאיתנו לעד ולעולם!

איתנו בדרך, נוכחים תמיד, גם פצועי גוף והנפש אשר מתמודדים יום ויום עם השלכות המלחמות והשרות הצבאי.

משפחות שכולות יקרות, ישנה משאלה אחת אותה אני שומע מכן כמעט בכל מפגש. לקבל רגע אחד קצר עם יקירכם או יקירתכם שהלכו ואינם עוד. "לו רק היה חוזר לשתי דקות, אם היה לי איתה שתי דקות בלבד. בהן אוכל לחבק, לנשק, להריח ואולי קצת לדבר..."

בקשה זו, קורעת את ליבי בכל פעם מחדש והלוואי שהיינו יכולים להחזיר את הזמן. או אפילו לקבן את אותן שתי דקות. הלוואי..

אבל אנחנו כן יכולים – להמשיך את מורשת הנופלים, לחנך על בסיסה את הדורות הבאים, לספר את סיפורם, לזכור ולהנציח את פועלם. שהוא הבסיס האיתן של החיל שלנו.

באחד המפגשים הסבירה לי אם שכולה כיצד כל מפגש עם חייל או מפקד מחזק אותה ונותן לה אוויר לנשמה. היא ביקשה ממני להסביר לכם, חיילי ומפקדי החיל, שהמשפחות השכולות כולן מחכות ומצפות למפגשים איתכם פשוט תבואו.

ולכן, משפחות יקרות, חשוב להגיד היום בשם כולנו:

אתן, מחזקות אותנו.

אתן, מעוררות בנו השראה.

אתן, מאירות לנו את הדרך!

ולא באמצעות מילים כאלו או אחרות אלא דווקא – בשקט שלכם, במבט העמוק ובחיבוק החם ששובר כל מחסום ועוטף באהבה.

למקום בואו אנו נמצאים הערב ישנה משמעות רבה עבור כולנו. כאן ביהוד מונוסון, אתר ההנצחה לחיל הקשר והתקשוב או בשמו השני – הבית של החיל.

כאן מונצחים בנינו ובנותינו וכאן תמיד תתקבלו בחום ואהבה כפי שקורה כשבאים הביתה.

המלחמה לא הסתיימה. אנשינו ממשיכים להילחם בכלל הגזרות גם בשעה זו ממש. צה"ל ובתוכו חיל הקשר והתקשוב ימשיך לפעול יומם וליל כמה זמן שיידרש ובכל זירת פעולה.

אני מאחל לכולנו ימים טובים יותר.

אני מתפלל שלא יהיו עוד נופלים.

אני מייחל לחזרתם של כלל החטופים.

ומאחל רפואה שלמה לפצועים בגוף ובנפש.

אסיים במשפט המחבר בין הגבורה לבין השאיפה לשלום:

”אדוניי עוז לעמו ייתן, אדוניי יברך את עמו בשלום”

תודה

דבר המשפחות שכולות – תאיר אסראף אחותה השכולה של סמ"ר סיון אסראף ז"ל

ערב טוב, מפקדים, חיילים, משפחות יקרות, מכובדי כולם!

שמי תאיר, אחות לסיוון ויהלי. הוריי איציק ואסנת אסראף.

לפני הכל, אני מבקשת להודות לכם על ההזמנה לעמוד פה לפניכם ולדבר על סיוון אחותי.

בחלומות הכי מפחידים שלי לא יכולתי לדמיין את המציאות הזו, שבה אני עומדת כאן לפניכם כאחות שכולה ומדברת על סיוון אחותי האהובה בלשון עבר.

ב- 7 באוקטובר, המשפחה שלנו הצטרפה למשפחת השכול. הדבר הה כשלעצמו בלתי נתפס בעיני, וככל שהמן עובר- הוא עוד יותר בלתי נתפס. סיוון הייתה ילדה מאוד ערכית. כשהתגייסה לצבר, היא רצתה לעשות שירות משמעותי ותת את כל כולה לצבא. סיוון התעקשה לשרת רחוק מהבית ולתרום למען המדינה שאהבה.

סיוון שירתה כרכזת תקשורת באודת עזה במוצב נחל עוז. ביום ובלילה 24/7 היא דאגה לטפל בכל בעיות התקשורת שהיו בחמ"ל ובחדר התצפיתניות. היא אהבה את התפקיד שלה, אהבה את הבסיס, ואת החברים והחברות שלה שם.

סיוון הייתה אמורה להשתחרר מהצבא ביום ראשון ה-8/10. זו הייתה השבת האחרונה!

בליל שישי, הערב האחרון שלה בבסיס, היא חגגה את מסיבת השחרור עד השעות הקטנות של הלילה, ולבסוף לבשו פיג'מות והלכו לישון בידיעה שאין כלום והכל בסדר.

בשבת 7/10 ב-6:30 בבוקר- נשמעו אזעקות ברחבי אשקלון.

ההתראות של החיילות התממשו. מחבלי החמאס פשטו על הבסיס שלהם והחלו לירות לכל עבר. ביון וחברותיה ברחו בפיג'מות אל המיגונות שהייתה פתוחה וללא דלת.

סיוון לא לקחה איתה את הפלאפון שלה. היא התקשרה לאמא שלי מפלאפון של אחת החיילות ואמרה: "אמא, יש חדירת מחבלים, אני אוהבת אותך". זו הייתה הפעם האחרונה ששמענו את קול. היא נשמעה שקטה ומפוחדת מאוד.

ניסינו להזעיק עזרה, אבל לצערי לא הצליחו להציל את סיוון ואת שאר החיילות.

במשך יומיים, כל המשפחה הייתה אצלנו בבית.

ביום שני ב-20:30 הגיעה הדפיקה בדלת. במקום שסיוון תיכנס הבייתה, הגיעו הקצינים ובפיהם הבשורה הקשה והמרה.

את סיפור מותה של סיוון שמעתי מחברה שלה ששרדה את התופת ההיא. האי סיפרה לי שהם הסתתרו ביחד במיגונות, וכאשר המחבלים הגיעו וזרקו רימונים, הן ניסו לברוח מהמיגונות סיוון נפלה, ולאחר שנזרק לעברן רימון נוסף, סיוון נהרגה במקום.

סיוון לא נהרגה סתם. סיוון נהרגה למען המדינה שהיא אהבה.

אחותי, את היית הנשמה התאומה שלי. היינו החברות הכי טובות שיש.

נשמנו אחת את השנייה. לא היה דבר שקרה לה והיא לא ידעה להיפך. ב-7.10 איבדתי אחות, חברה, נפש תאומה.

סיוון אחותי היפה, באותו יום שבת גזלנו לנו את הלב, קטפו לנו את הפרח הכי יפה בגן. את היית הילדה הכי טובה בעולם, מלאכית קטנה שהלכה בטרם עת, כל כך טובה ועדינה, בעלת שמחת

חיים וצחוק מתגלגל, לעולם לא נטרת טינה לאף אדם ותמיד ידעת לסלוח על הכל מהר. היית מלאה בשאיפות ולא הפסקת לחשוב מה תעשי אחרי הצבא. ביווני שלי, תמיד היית לצידי בכל דבר ובכל מקום. תמיד תשארי המתנה האישית שלי מאמר ואבא.

השנה, נוספו לחיל בקשר והתקשוב 11 חללים במניין הנופלים.
לכבודם ולכבוד 589 חללי חיל הקשר והתקשוב. יהי זכרם ברוך!

חשוב שכולם ידעו שחיל התקשוב הוא חיל עם המון משמעות, חיל צנוע ומוכשר חיל שאחראי על כל תחום הקשר, המחשבים והתקשורת של כוחות היבשה בצה"ל. חיל שבלעדיו הצבא אינו יכול לתפקד. ועלינו להרים את הראש ולשבח את החיילים שלנו והיות גאים בהם.

בשם המשפחות, ברצוני להודות בקרב לב למדור נפגעים של חיל התקשוב- תודה על הליווי, על התמיכה ועל העזרה. אתם משפחה מאמצת עם אנשים מופלאים, שעובדים ללא פשרות ועם המון רגישות. המפקדות, המפקדים החיילות והחיילים, המלווים את כולנו ברגעים הטובים והפחות טובים.

תודה רבה לכם!

ולסיום הייתי שמחה אם תיקחו איתכם מסר אחד לחיים מסיוון אחותי. הלוואי וכולנו, במיוחד בימים אלו, נתעקש לראות את הטוב בכל אדם ואדם, גם אם הוא נסתר לפעמים. ולראות את הטוב ולסיוון היה המון ממנו.

אני גאה בך סיוון בחיילים שלנו, בלוחמים, בתומכי הלחימה, בחיילי הקשר והתקשוב והתקשורת, ובכל החיילים שפעמים רבות פעילותם נמצאת מאחורי הקלעים. כל חייל וחיילת, סדיר ומילואים, אתם דור מדהים, דור הניצחון וכולנו חווים לכם תודה על ההקרבה והגבורה.

וכמו סיוון, "תלכו תמיד עם האמת שלכם ותתעקשו על מי שאתם."

המשך ערב נעים...

דברי נשיא העמותה - אלוף (מיל') שלמה ענבר (בורשטיין)

משפחות שכולות, ראש אגף הקשר, התקשוב וההגנה בסייבר – אלוף ערן ניב, קצין הקשר והתקשוב הראשי - תת-אלוף יוסי כראדי, מפקדים וחיילים, אורחים יקרים, חברי העמותה, מכובדי כולם, ערב זיכרון זה מוקדש לציון הגבורה וההקרבה של חללי, פצועי ונכי חיל הקשר והתקשוב בכל הדורות והמלחמות. ערב ייחודי זה מתקיים, בשונה משנים קודמות, בעיצומה של מלחמה – "מלחמת "חרבות ברזל" המתקיימת בעצימויות שונות, במספר חזיתות ונגד אויבים רבים, הבאים עלינו לכולותינו. אנו נלחמים במרחב הכולל את מדינות המזרח התיכון כולו, ובתוך ארצנו, גופה. מאז מלחמת השחרור, לא פעלנו ונלחמנו במורכבות ותוך סיכונים, כבימים אלה. עם ישראל ובתוכו צבא ההגנה לישראל נלחם בגזרות שונות ומרובות, בחמאס בעזה, בגזרת הצפון ובלבנון, בסוריה, בעיראק, ביהודה ובשומרון, בתימן ובאירן. העולם גם הוא לא מסביר פניו אלינו. זאת לא מלחמת שחרור. זו מלחמת קיום. במלחמת קיום זו נוספו לחיל הקשר והתקשוב, לדאבונו, 11 חללים אשר נוספו למאות חללי חיל הקשר והתקשוב שמסרו נפשם וגופם לתקומת והגנת מדינת ישראל. בכאב רב וביגון, נוספו על לוחות ליבנו משפחות שכולות, חברים וקהילות כואבות ודואבות. כאב וצער משפחת חיל הקשר והתקשוב, כאב העמותה להנצחת חללי חיל הקשר והתקשוב, מתעצם עם כאב המשפחות ועם כאבו של עם ישראל כולו. אנו עדים ליותר מדי שמות. יותר מדי שכול. העתיד מי יישורנו. מספר המונצחים העומד על 596 בהיכל חללי חיל הקשר והתקשוב מתווסף ל-86 נופלים בהיכל חללי יהוד, העיר המאמצת. כלל המונצחים באתר - 682 חללים אשר פועלם וזיכרונם לא נמוג מליבנו. בנוסף לא נשכח את אלפי הפצועים והנכים, המשפחות והקהילות הפצועות והנכות, ובתוכם הפגועים בנפשם וברוחם. לא נשכח את 120 מטובי בנינו ובנותינו החטופים בעזה, עד שישובו אלינו בשלום.

משפחות שכולות, עד נפילת יקיריכם, היה לכן בית אחד. היום יש לכן שלושה בתים לשוב ולפקוד. בית מגורייכם, בית העלמין בו שוכן נצח יקירכם, ובית חיל הקשר והתקשוב העושה לילות כימים להנצחת חללינו והאדרת מורשתם ומורשת החיל. בעת הזאת, עת לחימה ותקווה, נעלה על נס את פועלם ותרומתם של חיילי וחיילות חיל הקשר והתקשוב, אגף הקשר והתקשוב וההגנה בסבר, כל צה"ל, מערכות הביטחון והלוחמים בעורף. למעשה, אין עורף. כולנו חזית, כולנו עם אחד, כולנו מבצר אחד. בימים אלה אין מקום לפלגנות. אני מייחל ומתפלל לאחדות בעמנו. לאחדותנו חשיבות עליונה. אין מקום לפילוג, רפיון והססנות. רוח הדורות – רוח ישראל.

רוח צה"ל בכל הדורות היא המניעה אותנו קדימה להישגים וניצחון.

"רוח ישראל לא תשקר".

ברוח האמונה והאחדות ננצח בכל חזית את כל אויבנו, ובעיקר בעמנו פנימה.

ברוח, עוצמה, גבורה וחכמה ננצח את אויבנו ונפריח המדינה.

אסיים באיחול - מי ייתן שלהבא לא יגרע ולא יינזק אף לא אחד מתוכנו.

עם אחד ומאוחד אנו לנצח.

יחי צבא ההגנה לישראל וכוחות הביטחון.

יחי עם ישראל.

דברי ראש אגף התקשוב וההגנה בסב"ר - אלוף ערן ניב

יקירנו – בני המשפחות השכולות,
קצין התקשוב הראשי, תא"ל יוסי כראדי,
מפקדות ומפקדים, חיילות וחיילים,
משפחת חיל התקשוב לדורותיה,

סמל יואב אברהם וסגן יואב מלייב לא הכירו זה את זה, אך הם חלקו ביניהם מאפיינים משותפים רבים, מלבד שמם הפרטי. שניהם סיימו בהצלחה את הכשרתם המקצועית בחיל, שניהם שירתו בחטיבת שריון, ולמרבה הצער – לשניהם ציפה גם גורל משותף.

במלחמת יום הכיפורים, השתתפה יחידתו של סמל יואב אברהם בקרבות הבלימה וההבקעה נגד המצרים בסיני. ב-18 באוקטובר 1973, נפל יואב בתעלה, לאחר שנפגע בהפגזה הכבדה. בן 25 היה בנופלו.

בדיוק חמישים שנה מאוחר יותר, ב-7 באוקטובר 2023, נהרג סגן יואב מלייב, סגן קצין הקשר בגדוד 77, במהלך מתקפת מחבלים על המוצב בו שירת, סמוך לרצועת עזה.

יואב נפל בקרב, והוא בן 19 בלבד. בין יואב ליואב, בין 1972 ל-2023, עובר קו ברור, משותף ומובהק של הקרבה ומסירות נפש. אלו הם הערכים לאורם פעלו חללי חיל התקשוב לדורותיהם, אלו הם הערכים אשר מכוחם ממשיכים גם היום, חיילי חיל התקשוב ומפקדיו, למלא את משימותיהם למען הגנת המדינה.

דרכם של שני "היואבים", ושל כלל חללי חיל במערכות ישראל וביניהן – הדרך הזאת נמשכת. קהל נכבד,

התכנסנו כאן הערב כדי להתייחד, בהערכה ובהוקרה, עם זכרם של אלו אשר דמותם נוכחת כאן היום כל-כך, אך חסרונם ניכר גם בחלופי השנים, והיעדרם צורב את הלב.

שלא כמו בכל שנה, את הטקס הזה אנחנו מקיימים כאשר חיילי צה"ל ומפקדיו,

בסדיר ובמילואים, ממשיכים גם עתה במאמץ הלחימה – בדרום, בצפון וביהודה ושומרון.

לוחמינו מכים בארגוני הטרור המאיימים על אזרחינו, ועושים הכל כדי להשיב את הביטחון לכל חלקי הארץ.

מחיר כבד מנשוא גובה הלחימה מהחברה הישראלית: חיילים שלא שבו ממשימתם, לוחמים שדמותם נותרה לנגד עינינו, שפקדים שהיוו דוגמה אישית לרבים – ואינם עוד עימנו.

ובתוך הכאב הגדול הזה, אנו זוכרים מעומק ליבנו את כל חללינו היקרים, מכל מערכות ישראל היקרים לכם- האבות, בני הזוג, הילדות והילדים, האחים, האחיות – הם שנפלו בעוד ממלאים את ייעודם ואת שליחותם, והותירו אתכם, בני המשפחות, לחיים שכבר לא ישוּבו להיות כשהיו.

מי שהיה זקוק להוכחה נוספת לחשיבותו של התפקיד אותו ממלאים משרתי חיל התקשוב והקשר – זה המהוה חלק בלתי נפרד מסיפור תקומתה והגנתה של המדינה, הרי שזאת ניתנה לו, במלוא עוצמתה, גם במערכה הנוכחית.

בשמם ולכבודם של נופלות ונופלי החיל, ממשיכים מפקדי חיל בקשר וחייליו למלא את משימותיהם, מודעים לגודל ההקרבה של יקיריכם ושלכם, ומוקירים במלוא נימי נפשם את מסירותם, את ערכיהם, את דרכם.

יקירנו – בני המשפחות השכולות, ברוריה חנוך, אימו של סמל אבשלום-אבשי חנוך, שנפל בעת שירותו בקומנדו הימי, כתבה את השורות הבאות:

"אני לא צריכה יום זיכרון.

מה שאני צריכה זה יום שיכחון

יום שבו לא אזכור שהיה לי בן

שיותר לא יחזור.

יום שבו אשכח את כל מה שאהב.

יום שבו לא אחשוב עליו".

ואכן, כפי שכתבה האם השכולה, הזיכרון הוא חלק בלתי נפרד מחייכם,

ואין אתם זקוקים לטקסי זיכרון כדי להתייחד עם היקר לכם מכול. אך דעו – כי גם אנחנו זוכרים אותם, את פקודינו, עמיתנו ומפקדינו, שנפלו בעת מילוי תפקידם. דמותם וסיפורם לנגד עינינו – והם עבורנו מקור להשראה.

אנחנו ממשיכים לצעוד בדרך אשר אותה הם לא זכו להשלים, ומצדיעים מעומק ליבנו למי שהיו, ולמסירות ולמקצועיות שבהן פעלו.

מכוח המחויבות שלנו לנופלים ולנופלות, אני מבטיח לכם: כולכם תישארו לעד חלק בלתי-נפרד ממשפחת חיל התקשוב, ואנחנו לצידכם תמיד.

יהי זכרם של הנופלים ברוך ונצור בליבנו לעד.

מקמה נכתבה בידי מנחה הטקס מר איזי מן

בספרי ההיסטוריה נכתבים קורות המלחמה – תנועת הכוח הפורץ... הפקודות לנוע ולהסתער... והשורה התחתונה: הניצחון... * ובעצם, כל מסע חינו, בטלטלות ובסערות – אבל גם בשקט שיוורד אחרי הקרב מתחת, ובתוך, שמי המזרח התיכון * הספרים מציגים את החץ והכיוון... ועל המפה מסומנת, בעיגול, המטרה... ורואים את מה שהותיר עמוד האש... * אבל בתוך כל אלה, מכשירי הקשר ותקשורת הנתונים היו הנתים שחיבר בין המילים: "נוע, נוע..." * ו"סדין אדום"... * ו"היהלומים בידינו"... * והקריאה לחובש * ...ובאמת, הם היו שם – ביחידת היונאים. ב...48- ב-136 תחנות של אלחוט הדיבור... והיו שם עובדי כתב הסתר והמצפינים... * שכבר אז ידעו כי בלי זמינות ואמינות וסודיות – המידע לא ינוע אל היעד, ולא ישובו בשלום – הספינות והמטוסים וכנפי הצנחנים וכל שורות השריונים * ואחר כך הקוון גלגל את התוף בין החמ"ל לפלוגה... והצפתית קודדה את הפקודה, כדי שרק מי שמוסמך – ומי שצריך – רק הוא ישמע * ...וכך הם רישתו את המרחב – בשטח ובעומק – ותקעו את הרק"ש לאורך – ומאחורי – הקו... והקשר המשיך לשאת את המ"ק על הגב – וברגל... * וכך, בכל מלחמות ישראל – הכוח התקדם והגיע... ואוגדות זזו, ותקשרו ביניהן... ועל היעד שהושג הונף הדגל... * וברור: בצבא שמניע כוחות דוהרים ומחבר בין המ"מ בנגמ"ש לאורך כל הדרך על לבור של הפיקוד העליון, ומניע – כמו בתזמורת מכוונת – את כל הזרועות * הם – באוהלי השדה ובחמ"ל ובתוך מחול השדים של המלחמה... הם – ליד האנטנות ובתחנות הממסר, ובין ה-נ"צ שבפתחי מנהרות ובין חפירות וגבעות... * הם שם, ורק באמצעותם עובר זרם המידע... ומורכבת התמונה... ובדיוק ברגע הנכון נשלחים ומתקבלים המברק והאות... * . הרי בלעדיהם הכוחות לא יראו מעבר להר ולעשן ולענן, ובלי נוכחותם – לאורכה של הארץ – הגל והחשמל לא יעבירו את המידע * ובלעדיהם – בלי מנהל הרשת ומנתח BI ומטפס הרום ומנהל דיגיטל – לאן יסתער החייל ולהיכן תנוע האוגדה? **.

דרך ארוכה הם עשו בין איתות הדגלים והקו-נקודה-קו של המורס – ועד ללוחמה מרוכזת רשת * דרך ארוכה מאז טלפון השדה בנגבה ועד הרכיבה על הגל האלקטרומגנטי והשליטה בספקטרום שחשובים לא פחות מהתחמושת והנשק * וגם במרחקים, בספירות העליונות – ומעל ומתחת לים ולרקיע – הם נעים כברק ובמהירות הקול והאור * וקולם נשמע בבונקר או במטוס מעל ארץ אויב ובצוללת בעומק המצולה, כי המשימה הייתה – ונותרה ש"המברק עבור יעבור" * והתמונה תגיע צלולה וברורה גם מתוך שדה הקרב, שמתחוללת בו מלחמה של כדורים ואלקטרונים... שעולה ממנו אבק ועשן... * ופלאי הזרם והגלים והקידוד והפיצוח יאירו לנו אותם, עד לנצח – כן, אותם שעמוד הענן מכסה מעינינו כאן ואי-שם **

וברור: הם הובילו אותנו עד לקצה הממד... והם – כן, הם – שעומדים עד היום מאחורי הנפץ והרעמים ורטט האותות והרשפים * כי בתווך הזה הם היו, ונתרו, הלוחמים ומקצוענים של פלאי התקשוב – שבעיני האויב הם מעשי כשפים * שהובילו את מלחמת הכוכבים, כשהם מדברים בשפה הבינארית – שלא כל אחד, וטוב שכך, בכלל יוכל להבין עד להיכן הם שואפים * אבל אנחנו נדע, שהאפיק פתוח – וקולותי נו, המתגעגעים אליהם, בוודאי עובר במכשיר הקשר ובתקשורת הנתונים * והם – מאחורי הענן ובמרחב האינסופי של הסייבר – בוודאי מקשיבים, ומתוך המרחב האינסופי בוודאי, כדרכם, עונים * שהם שם – בשבילנו, עד הנצח – מלאכים המחברים בין כולנו – כמו שהעבירו שטף של מידע וחיברו בינינו בקריאה "רות" ו"עבור" * והם שם, כן הם שם, גם כאשר בעיניהם כבר האור * ובוודאי הם נמצאים מעלינו – כמו לווינים... כמו יונים – וממשיכים במשימה ובשליחות * ואנחנו יודעים: הם שם – עד הנצח – שומרים על חשאינות, ולכן בינינו לבינם הפעילו – עד עולם – נוהל של דממת אלחוט **

הזרים שהונחו בטקס ההתייחדות השנתי של חללי חיל הקשר והתקשוב - 2024, צילום מיכה נגל

הקהל בטקס ההתייחדות השנתי של חללי חיל הקשר והתקשוב - 2024, צילום מיכה נגל